

дамоглу — антиподи не само на политическа, но и на нравствена основа. Безкористниятъ, непрактиченъ идеалистъ — мечтателъ се срѣща съ единъ грубъ рутинеръ и нечистъ филистеръ. — Сблъскването е неизбѣжно: отначало Хрифоровъ е внимателенъ, безъ зли чувства къмъ политическия си противникъ, но, когато последниятъ показва истинската си природа..., бързо „реагира“ — удря му плѣсница.

Действието съдържа по-вече „изяснителенъ“ и идеенъ материалъ: Христоровъ по-вече теоретизува — развива своитѣ философски и обществени възгледи; само въ края разкрива нѣщо отъ нравствената си и волева сжщностъ. До тукъ той не показва особени качества на драматично лице — реакцията му на края е почти рефлексивна.

Въ третото действие главнитѣ лица сж заедно: Мила и Христофоръ се срѣщатъ въ романтична обстановка — на гробищата. Цѣлото действие е такова на душевни интимни „разкривания“, на лирични изповѣди. Съвсемъ естествено Мила бърза да каже всичко станало следъ скандала и какъ го е изживѣла, а Христофоровъ говори въ унесъ за поезията на обстановката, за любовта, която се осжществява въ смъртта... Мила, обаче, мжно разбира тази метафизика на любовта, — като истинска жена, тя обича „конкретно“, „веществено“ и му възразява: „Азъ обичамъ само тебе. Азъ мразя смъртта и се боя само отъ нея. Какъ, напр. бихъ отишла тамъ и да те оставя — тебе! — Тукъ?... Но ако ти би билъ тамъ... би ме чакалъ“. Тя го чака като „съдържание“ на живота си..., като нѣкаква завладяваща и оплодяваща сила: „Сякашъ душата ми е една пустиня, въ която може да цвѣне животъ, само като я ороси